

Проповед 163

Благодарни ли сме?

Прочит: Лука 17, 11 - 19

Скъпи братя и сестри,

Следващата седмица ние очакваме и ще празнуваме Благодарствения ден и съвсем естествено е да насочим мислите си към тази тема. Благодарни ли сме? Докъде стига благодарността ви. Дали стига до поизтърганата дума "благодаря" или е нещо, което е намерило траен отпечатък в живота ви и е променило цялото ви съществуване. На мен ми се струва, че хората от нашата страна са забравили какво означава да бъдеш благодарен. Накъдето и да погледна, все чувам оплаквания и оплаквания – колко сме зле, колко много има да наваксаме, колко много ни трябва да достигнем другите европейци по благосъстояние. И все нещо не ни достига, и никога не сме доволни. И така, без да забележим, разрушаваме собствения си живот. Един лекар посетил един 96-годишен човек. Възрастният човек бил в отлично здраве и лекарят го попитал: „Какво правите, за да бъдете толкова здрав?“ „Ами много просто“ – казал човекът – „всеки ден вземам две хапчета и след това се чувствам много добре.“ „Какви хапчета?“ – учудил се докторът – „аз не съм ви предписвал нищо.“ „Ами те са много особени хапчета. Едното е задоволство – да съм доволен от всичко, а другото е благодарност.“ „С тези две хапчета ще живеете още дълги години“ – казал лекарят. Имате ли тези две неща в живота си? Доволни ли сте от всичко, което получавате? Научили ли сте се да благодарите дори и за малките неща. Или даже не ги и забелязвате. Един човек, който бил преживял Втората световна война, разказвал как, като бил малък, майка им се грижела за тях. Той и сестра му всяка вечер заспивали сладко, сладко. Когато идвали самолетите, за да бомбардират града им, майка им тихо и внимателно ги занасяла до скривалището и после ги връщала. Децата никога не можели да усетят опасността, нито пък, че някой се грижи за тях. Така е и с много от нас. Ние често се ограничаваме до негативните неща, които се случват в живота ни, и не виждаме всички хубави моменти, които Бог ни подарява. Толкова много сме се вторачили в нещата, които искаме да имаме, че не виждаме истински стойностните неща, които Бог ни подарява. Днешният текст ни говори за благодарността и за това колко неблагодарни можем да бъдем ние, хората. Говори ни за една случка от живота на Исус, която ни показва колко разочаровашо може да бъде да помагаш на хората. В тази случка ние можем да открием и себе си и да разберем колко сме неблагодарни ние, хората.

1. Прокажените. Исус пътуваше към Ерусалим. Пътят минаваше по границата между Самария и Галилея. Казва ни се, че по пътя го спряха десет прокажени. Какво е проказата? Проказата е заболяване, за което ние можем да разберем главно от историческите филми. Може би съществува все още някъде, но не в такива мащаби, каквито имаше по времето на Исус. Проказата има изключително дълъг инкубационен период – от 9 месеца до 15 години. Заразата се предава при контакт с болни от проказа. С други думи, контактуваш ли с болни от проказа, не можеш да бъдеш сигурен, че в следващите 15 години няма да се разболееш. Рискът е изключително голям. При тази болест тялото се разпада – малко по малко човек губи крайниците си и тялото му се

разпада, въпреки че човекът е все още жив. Още в древността такива хора са били изолирани да живеят в специални места. Храната им се е доставяла като се е оставяла на определени места. Личните контакти са били забранени, можело е най-много да им се извика, но най-малко от 50 метра разстояние. Виждаме колко окаяно беше състоянието на прокажените. Те нямаха никакъв шанс. Даже и хората, които ги обичаха, бяха разделени от тях от страха да не се заразят. Това бяха прокажените – хора без надежда, хора, обречени на самота и смърт, хора, за които животът имаше една перспектива – смърт, с едно неизвестно – кога ще се случи това. Можеше да е скоро, но болестта можеше да продължи и много дълги години.

2. Светлина в края на тунела. Десет прокажени, които живееха заедно, вероятно за да си помагат, чуха за Исус. Те чуха, че през тяхната земя минава Някой, Който може да прави чудни неща, те чуха, че през тяхната област минава Един, Който може да променя човешкия живот и за това те решиха: **"Ето, сега е благоприятно време, ето сега е спасителен ден."** (2. Кор. 6, 2б). Те разбраха – сега или никога, и отидоха да търсят Исус. Поискаха да Го видят, повярваха, че Той може да реши проблема им. **"И като влизаше в едно село, срещнаха Го десетима прокажени, които, като се спряха отдалеч, извикаха силно: Исусе, Наставнико, смили се над нас!"** Прокажените не смееха да се приближат, но те силно копнееха да бъдат избавени. Извикаха към Исус и Исус се обърна. Забележете каква е реакцията на Спасителя. Той не каза – това са само десет човека, какво са десет човека в моя голям спасителен план. Нищо! Мога и да ги пожертвам. Чакате ме още милиарди за да бъдат спасени. Напротив, Исус чува и когато чуе, обръща внимание. Това е много важно и трябва да го запомним – Исус чува всеки един от нас и е готов да отговори. Този случай с прокажените е много показателен – Исус се обръща и им говори. Така се казва и тук: **"И като ги видя, каза им: Идете, покажете се на свещениците."** Исус винаги има решение на проблема. Той не само знае проблемите ни, но е готов и за разрешението им. В нашия свят има много хора, които са в положение, което е подобно на това, в което бяха прокажените. Не говорим във физически смисъл, а в духовен. Толкова много хора са затънали в проблемите и трудностите, които са ги нападнали, че не виждат изходен път. Те нямат надежда. Нашето време е времето на хората, които са отчаяни. Не е имало в българската история толкова голямо безпътица и липса на надежда. Причината е само една – липсата на вяра. Хората от нашата страна, не познават Исус, те са загубили всяка надежда и посока. Опитват се да се справят с ежедневието, но грехът така е проял ежедневието ни, че няма за какво да се хванат. Много хора в такъв момент виждат надеждата в Бога и в църквата. Виждат и разбират, и искат да променят нещо в живота си, за да се избавят от кашата, в която са затънали. Това им дава надежда и светлина.

3. Исус изцелява по-много обичаен необичаен начин. Интересно е да видим, че Исус не изцели прокажените по някакъв показан начин, който да впечатли всички Негови слушатели и зрители, а каза нещо съвсем обикновено - те трябваше да се покажат на свещеника, за да се узакони изцелението. Това беше начин, който Старият Завет предлагаше - нищо ново и необичайно. И Лука ни съобщава съвсем просто: **"И като отиваха, изцелиха се"** Невъзможното стана възможно. И десетимата прокажени се изцелиха. Това изцеление ни показва две важни неща - Исус може да изцели без да прави нещо голямо и впечатляващо. Това е по простата причина, че Исус няма нужда от публика и Исус няма на кого да доказва нещо. Неговата голяма цел е да помогне на хората и забележете - на всички хора. Защото Исус изцели всички прокажени, не един или двама от тях. Второто е, че Исус не понася ние да страдаме. Той вижда проблема ни и веднага търси начин да го разреши. На Божия син никога не Му каза, че тези десет човека са болни от проказа. Исус го видя и даде разрешение на проблема им. Запомнете

тези две неща и не ги забравяйте Исус вижда проблема и е готов да го разреши без да парадирва с това. И това Той прави, защото много ни обича, обича всеки един човек: **"...нито височина, нито дълбочина, нито кое и да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божиата любов, която е в Христос Исус, нашия Господ"** (Римл. 8, 39) Такава е любовта на Бога - тя няма край и търси да ни спаси.

4. Само един се върна. Историята за десетте прокажени можеше да свърши и само дотук. Всички бяха изцелени, животът можеше да върви по своя ред. Обаче историята не свършва дотук, а продължава. Един от десетте – Библията отбелязва **"а той беше самарянин."** – се връща назад. Връща се при Исус. Защо беше необходимо това, биха се запитали много съвременни хора, нали вече беше изцелен? Защо трябваше да бие път назад и защо трябваше да търси Исус? Тези въпроси са основателни, защото нашето общество и хората по принцип действат така. Те възприемат всичко като изцелително хапче. Когато го приемат, те си мислят, че всичко е наред. Приемаме една доза от Исус и животът ни ще бъде наред. Даваме малко място на Бога и после продължаваме по пътя си в живота. Ако погледнем дори и нашия собствен живот, ще установим, че и ние действваме така. Когато дойдат трудностите, се сещаме за Бога, когато нещата се пооправят, бързо Го забравяме. Така беше и тук в 90 процента от случаите. От десет човека само един се сети да се върне при Исус, само един осъзна, че има нещо повече от това да се случи голямо чудо в живота ти. И помислете кой беше този човек - това беше един самарянин. Ако предварително тогавашните социолози бяха направили проучване кой има най-голяма вероятност да се завърне, със сигурност този самарянин би бил на последно място. Въпреки, че в очите на хората беше без шансове, сърцето на този човек гореше. Гореше, защото осъзнаваше, че Някой е променил живота му, осъзнаваше че Някой е поставил живота му на по различна основа, беше осъзнал, че има Някой, Който може да го спаси не само от болестта му, но и от проваления му живот. Беше осъзнал, че Исус е господарят на живота и затова се върна при него, защото искаше не само изцеление от болестта, но и повече живот, истински живот.

5. Благодарност. Прокаженият самарянин се върна, за да благодари. Защо е толкова важно и защо Исус очакваше всички да се върнат при Него? Нашите отношения с Бога не се изразяват само в това да получаваме. Бог иска ние да осъзнаем, че всичко, което получаваме, е дар и че никой не е длъжен да ни го даде. Всичко, което Бог ни дава, е само благодарение на голямата Му любов към нас. Нищо друго не е причината. Бог ни обича и заради тази Негова голяма и с нищо несъизмерима любов ние можем да получим Спасението. Трябва да осъзнаем колко много Исус е направил за нас и да Му благодарим. Често ние в нашите молитви казваме само: Дай, дай, дай, и много рядко: Благодарим ти Боже! Запомнете, всичко в този живот имаме благодарение на Бога и не бива да забравяме да благодарим. За какво трябва да сме винаги благодарни? На първо място, за това, че Бог действа в нашия живот. Той избира грешни хора като нас и действа в нашия живот. Помислете за това, че Светият Бог избира грешни човеци като нас и идва в нашия живот, за да ни спаси. Бъдете Му благодарни за това, че е избрал вас и иска да промени живота ви. Да благодариш означава да дадеш славата на Бога. Исус сам казва за самарянина: **"Не се ли намериха други да се върнат и да въздадат на Бога славата освен този другоплеменник?"** На друго място Бог казва: **"На Мене принадлежи славата"** Благодарността означава да осъзнаеш, че славата за нещата в живота ти не е за тебе, а за Някой друг. Славата е за Бога, защото независимо дали го виждаме или не, Той е този, Който действа и променя всичко около нас. Помислете за това: заслугата за всяко нещо, което сме постигнали в живота, не принадлежи на нас, а на Бога. Благодарността означава да признаем, че всичко, което става около нас, е плод на Божието действие, да признаем, че Бог е най-висшият авторитет в живота ни. Накрая,

трябва да осъзнаем и най-великата причина за благодарност – че Бог ни е спасил. Исус умря на кръста за нас и ни спаси от всеки грях и силата на сатана. Това е най-голямата причина за благодарност. Това са нещата, които осъзна самарянина - Бог действа в неговия живот, славата принадлежи на Бога и не на последно място, от Бога е Спасението.

б. Заключение. Как завърши историята? Тя завършва по един много необичаен за плътското ни мислене начин: "*И му каза: Стани, иди си, твоята вяра те изцели.*" Какво става тук, ще си каже някой, нали този човек беше изцелен, как изведнъж е пак изцелен? Тук според мен се касае за два вида изцеление – изцеление на тялото и вечен живот. Всеки човек притежава едно болно тяло и една много болна душа. Изцелението на тялото не означава изцеление на душата. Всички тези десет човека получиха изцеление на телата си, само един от тях разбра, че това няма да му е достатъчно, призна Бога за върховен авторитет в живота си и получи вечен живот. Така е и при нас, много хора копнеят да получат изцеление за проблемите си от ежедневието и търсят Бога; когато обаче получат това изцеление, забравят за Бога. Истинските спасени хора са признали Бога за върховен авторитет в живота си и живеят живот в благодарност към Този, Който им е дал всичко, чрез Когото живеят, движат се и съществуват. Предайте целия си живот на Бога, не само трудностите, а и радостите, и Му благодарете за всичко, което Той е направил за нас. Тогава тази благодарна вяра ще ви изведе към спасението и вечния живот.

Какво можем да научим от тази история, в която Исус среща и излекува 10 прокажени човека, но само един си тръгна изцелен? Можем да научим, че истинската вяра следва Бога навсякъде и е благодарна за всичко, което Бог прави в живота ни. Трябва да се огледаме и да оценим от какво ни е избавил Бог със Своего действие – не само от болест и страдание, но и от унищожителната сила на греха. Трябва да осъзнаем, че Исус е винаги при нас, и знае нашите проблеми, и е готов да ни изцели. И никога да не забравяме да сме благодарни за всичко, което Бог прави. Тогава Бог ще ни води в своята светлина и ще ни даде спасителна увереност и вечен живот. Амин.